

TELKINIAI

Devintokai Tanas ir Liepa Kazlai.

BLM archyvo nuotraukos Sesutės Gabija ir Ūla Gudmand

Metų pabaigos apmąstymai *Kalėdų šviesoje*

GAILA NARKEVIČIENĖ

Metų pabaiga – tai laikas, kai daug ką apmąstome. Metus, pasiekimus, viltis ir nesėkmes. Prisimename tuos žmones ir įvykius, kurie mums yra brangūs, atėjusius ir išėjusius, bandome atleisti tiems, kurie mus įskaudino ar nuvylė. Tų apmąstymų fone kuriame planus ateičiai, bandome būti geresni, protingesni, o gal tikimės būti laimesni. Kaip individai, visuomenės nariai, tautos žmonės.

Mąstau ir aš. Kokie keisti ir sunkūs metai baigiasi! Suvokiu, kad mano vaikai jau *suaugo* (!) ir jau nebesislepia mano lietuviškame lizdyje, mano „kalbėk lietuviškai“ virtuvėje. Kad išsikraustė į kitus „pasviečius“, išsinešė lietuvišką kraitį, kurį kroviau jiems nuo pat gimimo. Kad jie yra tiek lietuviai, kiek sugebėjau jiems tai įskiepyti. Su kiekvienu žodžiu, su kiekviena pasaka ir su kiekvienu šeštadieniu Bostono liuanistinėje mokykloje. Mėgstu juokauti, kad mano jaunėlis toks „lietuvininkas“, nes būtent mokykloje išmoko vaikščioti. Dvidešimt vieneri metai šeštadienių mokykloje, vasaros „Neringos“ stovykloje padarė mano tris atžalas tuo, kuo jie yra šiandien – pasaulio lietuviais. Dvikalbiais pasaulio ir Globalios Lietuvos piliečiais.

Mūsų senas tradicijas turinčioje liuanistinėje mokykloje tapo įprasta, kad vaikams užaugus mokyklą palieka ir joje dirbančios mamos bei tėčiai. Tarsi užleidžia vietą jaunesniems. O aš kažkaip užsibuvau. Mano vaikai dirbo mokytojais, pagalbininkais. Mano pirmieji mokiniai tapo jaunais mūsų mokyklos tėveliais, jų vaikai – tarsi mano anūkėliai. Ir darbų vis per akis, mintis veja mintį, visų net nespėjau įgyvendinti.

Kai pasaulį užgulė pandemija, nežinia sukaustė ir mane. Gal tai ženklas? – galvojau. – Gal metas pasitraukti? Bet nebuvo laiko ilgai abejoti, reikėjo pradėti mokslo metus, taip, kaip tebuvo leidžiama – virtualiai. Darbas vijo darbą, o jų sėkmė gimė naujas idėjas. Virtualusis pasaulis staiga atvėrė galimybes, apie kurias anksčiau net nesvajojome. Mokykloje ėmėme organizuoti susitikimus su rašytojais, menininkais, tai tapo nauja virtualia kasdienybe! Mokytojai kruopščiai vedė internetines pamokas ir atrado naujų, anksčiau nemėgintų metodų. Nors atsirado abejojančių virtualiomis pamokomis, mokykla nepabiro, o net pritraukė naujų mokinių ir suaugusių studentų!

Na, o Tėvų komiteto darbai pranoko visus lūkesčius! Darbštusis Giedrius Švenčionis su visa komanda šeimų, mokytojų ir mokinukų kepė kugelį, gamino cepelinus, raugė kopūstus, virė barščius, taip rinkdami lėšas mokyklos stipendijų fondui. Surinktos lėšos padengs mokslapinigius finansinių sunkumų patyrusioms šeimoms. Sunku išsivaizduoti kilnesnę priežastį. Sunku išsivaizduoti ir vieningesnę bendruomenę.

Po Padėkos dienos žmonės ėmė gyventi Kalėdų dvasia. Paskambino man Dana Vainauskienė, mano draugė ir mūsų mokyklos mokytoja, – turiu mintį, – sako. Kuriame virtualų vaidinimą, aš jau pasaką sukūriau. Taigi – pasaką! Na, o visa kita yra jau istorija. Sėkmės ir lietuviškos pasakos apie Bostono liuanistinę mokyklą ir Kalėdų šviesos paieškas istorija. Apie nerimą ir tikėjimą. Apie viltį, kad viskas bus gerai.

antros ... ar ketvirtos kartos lietuviukams. Nuo pirmų klasės iki garbių žilaplaukių. Jie visi yra mūsų Bostono liuanistinės mokyklos vaikai. Jie visi mano mokiniai.

Tikiu, kad mūsų *Kalėdų šviesa* padės mums tikėti Kalėdų stebuklu. Tikiu, kad Lietuva ir Amerikos lietuvių bendruomenė juos pamatys, išgirs ir pamils taip pat. Iki kitų stebuklų 2021-aisiais!

P.S: Smalsuoliams ir tikintiems stebuklais nuroda yra čia: <https://blsm.org/lt/past-events/3701>

Gaila Narkevičienė – Bostono liuanistinės mokyklos direktorė.

BLM mokytojų kolektyvas.

Tam, kad pasaka turėtų laimingą pabaigą, reikėjo didelių ir mažų stebuklų. Didžiausias jų buvo tas, kad žmonės mumis patikėjo. Patikėjo, jog įmanoma sukurti spektaklį ne tik Pietų Bostono lietuvių piliečių klubo scenoje, bet ir virtualioje erdvėje. Kad visi atliko savo šeimos „namų darbus“ ir nufilmavo jiems skirtas scenas. Kad atsiuntė jas laiku ir tvarkingai, kad mūsų buvęs mokinys, profesionalus šviesos ir garso režisierius Saulius Šležas suklijavo juos visus į vientisą siužetą, kad Dana suspėjo įrašyti tekstą, o mano sūnus Lukas nupiešė iliustracijas ir kad...

Kad *Kalėdų šviesa* yra mūsų tikra, autentiška pasaka, atspindinti 2020 m. pabaigos realybę. Ir mūsų mokyklos nuostabų veidą – daugiakultūrį, daugialalbį, daugiaspalvį, bet taip pat ir labai lietuvišką. Nes lietuviybė yra tas laidas, kuris surinko mus prie ekranų mokyti lietuvių kalbos ir žiūrėti virtualaus vaidinimo.

Tikrai mus visus – ir suaugusius studentus iš Floridos, Marylando, Massachusetts, daugybę kartų atstovaujančius Bostono apylinkių lietuviams, jų lietuviškai nekalbančių šeimų nariams, bet svarbiausia – mūsų vaikams. Vėlgi vietiniams ir tolimiems, net iš Texas, New Jersey, New Yorko. Vaikams, kurie kalba nevienodai, įvairiais lygiais, gimusiems Lietuvoje ir Amerikoje ar kitur. Pirmos,

Pirmokė Natalija Santos